

2012. február 8.

Tisztelt Ünneplő Névadó Közösség!

Közi Horváth József – a pap, a politikus, az atyai jóbarát. Az évtizedek távlatából most mindez összemosódik. Ideiglenesnek indult disszidálásom Párizsba, amelyet a Szabad Európa Rádió mikrofonja előtt harminchárom esztendő követett, mindez valahol mindig kapcsolódik az ő személyéhez. Hol sűrű mindennapok lázas közös munkája, hol csak itt-ott egy-egy találkozás vagy alkalmi levélváltás.

Először mint politikust ismertem meg. A szétszórtságban, amely már egy ilyen városban, mint Párizs is, nem tette egyszerűvé a személyes találkozást, ő körüle csoportosultunk. Saját egzisztenciális bizonytalanságunk közepette jelentéktelen is pontokként, egy politikailag egyre sötétedő külvilág közepén, egy majdani hazatérésnek úgyszólván bőzőbb pontjain tartott nemzet a reménytelenségével. Emigrációs politika - van-e ennek valami értelme?

Jóska bátyám szinte már az induláskor bizalmába fogadott. A Magyarországról akkoriban, a vasfüggöny megépítése előtti rövid időszakban, sorra jöttek neves politikusok, akár csak átmeneti célból is, a francia fővárosba. Ismeretlen új környezetben, nyelveket általában nem tudva, mi már lassan bizonyos szálakkal rendelkezve, egy kis fiatal gárdaként rendelkezésükre álltunk. E kis mag tagjaként jártam be, Jóska bátyám és vele baráti körünk megbízásából a mai Európai Unió elődjének számító Európa Mozgalom kontinensünk legkülönbözőbb városait. Olykor, ha kellett, korgó gyomorral is.

A legelső feladat volt ehhez a kellő magyar politikai háttér megteremtése. Szinte természetesen adódott, hogy a nyugati világban szétszéledt keresztény demokrata szellemiségű politikusok doyenje, már mintegy jelképként is, Közi Horváth lett. Jóska bátyám azzal tisztelt meg, hogy magával vitt az egyetlen ilyen átfogó találkozóra a Róma közeli San Pastore kolostorába.

Münchenbe kerülésem után már csak ritkábban találkoztunk. Maga is többet volt akkor New York-ban, ahol a Magyar Nemzeti Bizottmány elnökségi tagjaként szolgálta a közös ügyet. Végül ő is Münchenbe került, ahol korábban

egy diákkollégium hozott létre. Pontosabban a városhoz közeli, magyar apácák által fenntartott idősek otthonának lett a lelkipásztora.

E sorok írásakor magam előtt látom enyhén magas és ugyanígy testes alakját. Egyben szerénységét és mindenkivel szembeni szolgálatkészségét. Üléseinket sem „vezette”, de megadta mindennek az alaphangját és elősegítette a közös álláspontok kialakulását. Humora sohasem hagyta el, megbeszéléseink többnyire kedélyes, baráti légkörben folytak. Hogy illet is idézzek: egy szép nyári vasárnap a párizsi nemzetközi templomban tartott, benne vagy udvarában a város „minden nevű és fajú” magyarjának a heti találkozását követően a mi kis gárdánk kiutazott Versailles parkjába. Ott, a trianoni kastély közelében kerti székeken ülve, esetleg valami szendviccse a kezünkben tárgyaltuk meg a világ ügyeit. Vagy amikor annyi esztendő után a München melletti otthonában meglátogattam. Kérdésemre, hogy hogy van, azt felelte, hogy csak egy betegsége van: elmúlt nyolcvan éves.

Kis visszaemlékezést akartam írni, de laudáció lett belőle. Pedig csak az igazat írom. Tiszteletnek és közszeretetnek örvendett. Ellenfelei csak a politika porondján, vagyis az ellenoldal politikusai voltak. Agyagosszergény új iskolája büszke lehet erre a névre.

Az intézmény tanárait és hallgatóit, valamint az ünnepi aktusra egybegyűlteket szívélyesen köszöntve:

Skultéty Csaba
publicista, korábban külpolitikai szerkesztő a Szabad Európa Rádióban